

Universitätsbibliothek Paderborn

**Annvs Diervm Memorabilivm Societatis Iesv. Sive
Commentarius quotidianae virtutis, notabilem vnius, vel
plurium in Societate vitâ functorum, virtute quapiam
insignium memoriam in menses diesque ...**

Nádasi, János

Antverpiae, 1665

XII. Die Maii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9625

Obid.
Euch.

Morsif.

tum submissione perpetuâ : maximè posteaquam aliquando diuinum Sacramentum à P. Provincialis manibus percepturo visus est P. Provincialis totâ facie Christi vultum referre; quæ Christi in Superiore relucens imago illi altè impressa iahæsit, ut Deo verè in hominibus obediret. Corpus afflatabat quotidianis flagris, ciliicis, ieuniis, nullo pro cibis sale, nullo alio condimento adhibito, tamque parcè edebat, ut sub mortem sit fassus, se fame ferè continuâ fuisse conjectum. Cum se in occasione quadam perui-
cisset, seu mortificasset, visus sibi est audire vocem Dei dicentis : Accipe

hanc consolationem pro illa mortifi-
catione : simulque sensit se liqui-
dissimâ cordis voluptate perfundi. A-
iunt etiam cum non pauca prædictis
quæ postea ita euenerint. Cum P. Mar-
cellus Mastrillus Vlyssiponæ S. Xau-
erij imaginem sibi ab eo pingi vellet, ita
illam pinxit Dominicus, ut Marcellus
talem omnino talem esse, dixerit san-
ctum suum Xauerium : & illa imag-
postea plura admiranda patrauit, de
quibus in Marcello fuse scripsit Ale-
gambe. Vitam Dominicæ descripsit la-
tius P. Iosephus de Seixas, ubi plura
sunt de eius admirabilibus atque ar-
canis.

Contie.

Lothari-
gus Mu-
nici-
pali
Maij 6;
zat 84.

Vocatio.

P. CONRADVS ONNEKINCK.

Germanus
Moguntiz.
11. Maij.
1607. xxi. 31.
Soc. 8.

Concio.

Vocatio.

B.V.

Illustrem huius famam, & iam inde à puerō asperioris vitæ studium in illo commendat Collegium Moguntinum, adē ut frāno eguerit. Viri primarij de illo iater se, ac nostris collocuti, aiebant, illum, quæ palam pro concione, quæ priuatim auditum, eum demum esse, ad cuius verba posse liquefcere illi qui hæresi, vel alijs vitijs obriguerint. Et verè plures per illum ad fidem, & frugem adduxit Deus. Ecquid adē vndique sine inter- spiratione fatageret rogantibus, respondebat. Et quorū tandem ad Societatem veni? Alias verò Deus bone! quanti est, vel vnam animam lucrificare, & eximere supplicijs inferorum! Reliquā de illo sic annuæ: De Beata Virgine, quam insigni pietate coluit, negare est solitus quemquam posse vel primæ vocationis, vel supremæ salutis iacturâ periclitari, qui in eius se

clientelam, fidemque ex animo con-
tulerit. Conclaves lūas, quasi diuini-
tus quæ dicenda essent subijci animo
suo optaret, in more habebat submissis
genibus conscribere. In morbo eximię
fiducię aduersus Christum crucifixum,
fastidij harum terum mortalium, pie-
tatis erga cælestes patronos suos, quo-
rum nomina quæ quortmensibus sor-
rito obtigerant sibi moribundo reci-
tari, atque implorari orauit.

P. PETRVS EDERUS.

Eximia in hoc viro virtus vbiique claris argumentis eluxit. Sed ea illi cum alijs fuere communia: istud cum paucis commune habet, quod magno constantiæ nullo fastidio fra-
stæ, magno accuratæ in minutis dili-
gentiæ, magno demissionis præcla-
ræ documento ipsos vicenos conti-
nentes annos in Grammaticæ traden-
dis rudimentis utilitati parvulorum
diuinæque gloriæ transcriperit, in illo

Germanus
Cremstijns
Maij 1617.
xat 8.
Soc. 12.

Patientia.

Humilitati.

Oratio.

illo puluere laboriosè versatus ad gloriam immortalem.

MATTHIAS LE COVSSI COADIVT.

Lotharin.
gus Musi.
ponti 11.
Maij 61.
zat. 84.

Vicatio.

Hic famulus cum esset Collegij Treuirensis, iussus est comitari quendam, qui Prouinciali Franciæ commendabatur tamquam expertæ virtutis vir in coadiutorum numerum adlegendum. At in literis, per scribentis inconsideriam, nullum nomen erat, nam illum tantum literæ commendabant qui illas afferret. Per iter candidatus ille Matthiæ ignaro quid in illis esset, epistolæ tradidit ad Præpositum Prouinciae deferendas. Ipse propositi

XIII. DIE MAII.

P. RODERICVS HURTADUS.

Hispanus.
Berlanga 1;
Maij 1578.
zat. 34.
Soc. 14.
Marbus.

Patientia.

Oratio.

Intra magnas viri huius virtutes patientię illius admirabilitas tunc eluit quando nescio quæ colluviæ ei in alterum gutturis latus incubuit; unde magna sequititia, cauterisque, igne, ferro, integris carnis frustis, inde non sine dolore insigni, punctim, cæsimque aulvis in Rodericum Chirurgi manus deseuist, quo in laniatu patibiles sibi eos dolores putauit altus Roderici, & animam in patientia possidens animus, perpessione ipsa fortior; quasi salubrem illam, sed perpessu atperam excarnificantis carnes Chirurgi artem alieno videret non suo in corpore exerceri. Orandi studio id erat affectus, ut posse omaia videretur, oculis illi exercitationi propè illaquefactis dulcissimâ lacrymarum vbertate. Troianus Episcopus cum visens,

illum in alto aëre à terra sublimem, longeque ac latè porrectem, quasi in lectulo iaceret, inuenit, ut ipse id prohibuit. In diuino sacrificio diuina patiebatur, sui tunc minime compos; vnde admoneri debuit, ne prolixius quam par est sacrificaret. Dæmones multifariam illum vexaueré, vulnato, strepitu vario, eius cubiculum implere auditi. Inter alia turbamenta veteratoris pessimi fuit & illud, quando conclave suum ingressus aliquando Rodericus monialcm istic reperit, formæ, & verborum elegantiâ comptam, & delicata quadam blandiloquentia teneritate compositram ad illaqueandas illecebris aures & oculos Roderici. Sed ille, ad castissimorum nominum imitationem, fugæ, id est, victoriae, capto consilio, ad maturissimam præsentis periculi propulsionem quantâ potuit properatione cursum in templo intendit; ac ibi coram omnis pugnæ, atque victoriae suæ agonothet.

Dæmon.

Captiv.

12